

OSKAR OBSERVERAR

Premiärnerver

Klockan ringer. Jag är lite matt i kroppen efter att ha sovit ganska oroligt i natt. Hur kommer det sig? Vad är det för dag i dag? Det är ju bara en vanlig lördag. Helg. Nej, vänta, det är ju premiär i kväll. Inte undra på att tankarna har varit "All over the place" den här natten. Det är ganska vanligt att du drömmer om ditt jobb när det börjar närma sig premiär. Repetitionsperioden är alltid väldigt intensiv och innebär i regel mycket svett, lite tårar och en del blod (i alla fall uppskrapade knän och stora, fula blåmärken) och gör att du hamnar i en repetitions- och premiärbubbla.

Jag anländer till teatern och det finns verkligen en viss förväntan och energi i hela byggnaden. Alla är självklart spända och laddade inför kvällen och den härliga nervositeten från folket, både på och utanför scenen, går nästan att ta på. Det har varit en väldigt spännande resa och det inträffar alltid många tuffa, lärorika och kreativa utmaningar på vägen. I och med att det alltid är nya konstellationer inför varje nytt uppdrag, blir inte den ena uppsättningen den andra lik på ett rent socialt plan. Vi får alltid se till att stötta och pusha varandra för ett bästa resultat och det är just den resan, som gör hela premiärdagen så himla speciell och minnesvärd.

Vi sätter oss i logen och börja sminka oss. Min hand känns ovanligt darrig jämfört med när jag fixade till min teatersminkning inför det förberedande genrepet och genrepet. De andra killarna i logen är också ovanligt tysta och vi har en helt annan koncentration än vad jag är van vid. Visserligen skämtar vi med varandra och ser fram emot kvällen, men samtidigt har vi ett helt annat fokus. Sminkningen är klar. Scenkläderna är på. Det är dags att lämna det trygga rummet.

Nu står vi beredda i kulissen och jag får uppleva något av det bästa jag vet; sorlet från en förväntansfull premiärpublik. Det är få saker, som slår den här magiska känslan och som får hjärtat att slå extra snabbt. Vi får besked av vår inspicient, det vill säga den personen som är en samordnare på teatern och som ser till att alla är på plats inför föreställningens start, att det bara är tre minuter kvar tills vi drar i gång.

Helt plötsligt kommer osäkerheten och frågorna radas upp: Har jag verkligen övat tillräckligt mycket nu under repetitionsperioden? Hade jag inte kunnat sitta någon timme extra och jobbat med den där svåra stämman i finalnumret i stället för att spela "Dagens utmaning" på favoritspelet i mobilen? Skulle jag inte ha stannat kvar två, tre timmar extra på teatern och bara nött in den där svåra dansrutinen i öppningsnumret i stället för att ha följt med kollegorna på bio den där fredagen veckan innan premiär?

Lugn Oskar. Bara lugn. Det är samma tankar – varje gång. Det är bra att jag känner mig lite otillräcklig, vilket gör att jag blir extra taggad när det verkligen gäller. Jag tror och nästan hoppas att det blir den här känslan nu på lördag, då vi har Finland-premiär av *Mamma Mia* på Svenska teatern i Helsingfors.

Okej. Ridån går upp. Orkestern börjar spela. Adrenalinet pumpar, liksom en överhettad motor. Tjejerna har intagit sina positioner och vi killar gör oss beredda för vårt tecken att springa in på scenen. Jag ler, njuter, fokuserar och äntrar scenen. Nu jäklar kör vi!